

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
Fakulta sociálních věd
Institut mezinárodních studií

PROTOKOL O HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE
(Posudek oponenta)

Práci předložila studentka: Veronika Jiříčková

Název práce: *Odpovědnost chránit (R2P) ve francouzské zahraniční politice 2008-2013*

Oponoval (u externích oponentů uveďte též adresu a funkci v rámci instituce):

PhDr. Ondřej Matějka, Ph.D.

1. OBSAH A CÍL PRÁCE (stručná informace o práci, formulace cíle):

Autorka v úvodu stanovuje jako zastřešující problematiku práce analýzu povahy zahraniční politiky Francie v letech 2008-2013 na ose realpolitika-etická zahraniční politika (dle Šárky Waisové). Zvoleným terénem je pak vyjednávání o kodifikaci principu „Odpovědnost chránit“ (R2P) v mezinárodní aréně, jeho výskyt a role v oficiálním diskurzu francouzských politických elit ve sledovaném období (pramennou základnu tvoří projevy prezidentů a koncepční zahraničně-politické materiály typu Bílá kniha) a konečně „praktická aplikace“ principu Sarkozyho a Hollandovou administrativou ve třech případech (Libye 2011, Pobřeží slonoviny 2011, Středoafriická republika 2013).

2. VĚCNÉ ZPRACOVÁNÍ (náročnost, tvůrčí přístup, argumentace, logická struktura, teoretické a metodologické ukotvení, práce s prameny a literaturou, vhodnost příloh apod.):

Autorka se ve své analýze opírá o solidní obeznámenost s potřebnými koncepty užívanými v relevantní literatuře (národní zájem, etická zahraniční politika, realpolitika, humanitární intervence etc.), pramenná základna je adekvátní pro studii tohoto rozsahu. Metodologicky autorka užívá některé prvky z FPA, komparaci, klasickou obsahovou analýzu dokumentů. V argumentaci postupuje logicky a konzistentně, tři případové mini-studie zpracovává konzistentně podle stejné osnovy.

3. FORMÁLNÍ A JAZYKOVÉ ZPRACOVÁNÍ (jazykový projev, správnost citace a odkazů na literaturu, grafická úprava, formální náležitosti práce apod.):

Práce je napsána kultivovaným jazykem s malým množstvím chyb a překlepů (interpunkce str. 9, překlep str. 71). Rušivě občas působí poznámka, která odskočila na další stranu (str. 4-5) či nedokončená věta v 1. odstavci na straně 8. Na stejné straně autorka důsledně nedodrжуje zvolenou normu pro poznámkový aparát.

Po formální stránce studie splňuje požadavky kladené na magisterskou diplomovou práci.

4. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE (celkový dojem z bakalářské práce, silné a slabé stránky, originalita myšlenek, naplnění cíle apod.):

Jde o zdařilou práci, autorka demonstruje schopnost formulovat výzkumný problém na základě důkladné obeznámenosti s relevantním teoretickým zázemím a daným výzkumným terénem a systematicky postupovat v jeho řešení. Moje výhrady (formulované ve formě otázek v bodu 5) se týkají pouze některých nedůsledností/nedotažeností/naivit v historické kontextualizaci principu R2P a obecných nešvarů v tomto typu (nejen) studentských analýz v oblasti MV.

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ (jedna až tři):

1/ V práci působí rušivě nediferencované používání kategorie „Francie“: „Francie“ „jedná“, „drží se principů“, „odmítá“, „intervenuje“ etc. V magisterské diplomové práci by stálo za to nakládat s takovou kategorií reflektovanějším způsobem, k čemuž autorka nepochybně potřebnou kapacitu má a při obhajobě by mohla nastinit různé „Francie“, se kterými se při své analýze diskutuje o R2P v literatuře a pramenech setkala (případně navrhnout vysvětlující hypotézu, pokud narazila opravdu na jednotnou „francouzskou“ fasádu v této oblasti).

2/ Autorka již v úvodu oznamuje svůj záměr situovat R2P do dlouhodobějších trendů ve francouzské zahraniční politice. Jako klíčový koncept vybírá (z mé perspektivy zcela adekvátně) *droit d'ingérence*: bohužel se pak už jen velmi skoupě věnuje kontextualizaci tohoto pojmu – jednou větou zmiňuje kořeny jeho „technického“ použití v roce 1885 (str. 22). To by rozhodně stálo za hlubší úvahu při obhajobě – co je to za období Třetí republiky a jakou následnou výraznou konotaci si tento pojem zřejmě nese dodnes (a jistě problematizuje oficiální diskurz francouzských politických elit šermujících svými „etickými“ motivacemi)?

3/ Třetí otázka se také týká historické kontextualizace: autorka viditelně přijímá poněkud oslavný pohled na stopu prezidenta Mitteranda v této oblasti: „důležitou roli sehrálo i osobní přesvědčení prezidenta Mitteranda, který byl otázkám humanitární pomoci příznivě nakloněn a kladl důraz na ochranu lidských práv a dodržování mezinárodních práv obecně“ (str. 31). Při obhajobě by se autorka mohla pokusit tento pohled propojit s (či korigovat) historiografickým konsenzem ohledně velmi real-(geo)-politických postojů Mitteranda v oblasti mezinárodních vztahů a jeho specifickým (v některých okamžicích až) neo-kolonialistickým postojem k „*Françafrique*“. Věří-li autorka opravdu Mitterandově „důrazu na ochranu lidských práv“ (v protikladu k realpolitickým mocenským kalkulům a loajalitám), zajímalo by mě, jak například vysvětluje postoj Mitterandovy administrativy ke rwandské krizi v roce 1994 (i v rámci OSN).

6. DOPORUČENÍ / NEDOPORUČENÍ K OBHAJOBĚ A NAVRHOVANÁ ZNÁMKA (výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl):

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuju hodnotit jako **výbornou**.

Datum: 13.6. 2016

Podpis:

Pozn.: Hodnocení píše k jednotlivým bodům, pokud nepíšete v textovém editoru, použijte při nedostatku místa zadní stranu nebo přiložený list. V hodnocení práce se pokuste oddělit ty její nedostatky, které jsou, podle vašeho mínění, obhajobou neodstranitelné (např. chybí kritické zhodnocení pramenů a literatury), od těch věcí, které student může dobrou obhajobou napravit; poměr těchto dvou položek berte prosím v úvahu při stanovení konečné známky.